

gaard sagde? Man skal ikke ønske sig Erfaringer; de forskønner ikke Tilværelsen . . . Aa nej!«

Ud fra en berygtet Smøge hastede en lille Herre med opsmøget Frakkekrave og Hatten dybt ned over Øjnene. I en anden Gade trak to fulde Sjovere afsted med hinanden under et dæmpet Mundhuggeri. Det var Nattens sidste Efternølere, der søgte hjem, før Dagen beskinne deres Gærninger. Og nu begyndte Byen for Alvor at vaagne. Aviskoner skyndte sig langsmed Husmurene paa store Slæber; Arbejdsmænd — to eller tre i Følge — kom gaaende midt ad Kørebanen under en mægtig Træskoklampren; smaa Kælderbeværtninger blev aabnede og en enkelt Tobaksbod. Og endelig gav Fabrikspiber sig til at lyde, nu fjernt, nu nær, tilsidst allevegne fra, . . . et hundredstemmig Kor, der ligesom utaalmodigt forkyndte, at den altfor lange Nat var tilende, og at Arbejdet ventede.

Da Per hen paa Morgen kom tilbage til Hjærtensfrydsgade, følte han et ejendommeligt Velbehag, en ukendt Tryghed, ved igen at være hjemme. Han begyndte straks at klæde sig af for at hvile sig lidt. Uvilkaarligt nynnende gik han frem og tilbage i sine to smaa Stuer, løste sit Slips, tog Knapperne af sine Manschetter og stak Fødderne i sine Tøfler, der stod foran Sengen